

ثمرات انجیل

ثمرات انجیل

دوستان حقیقتاً شکر برای کلام زنده و حیات بخش انجیل که به ما می آموزد و در خود بنا می کند ، اگر عنان زندگی خود را به او (روح القدس) بسپاریم (غلاطیان پنج آیه شانزده) در کلام شیرین انجیل سلامتی می خوانیم ؛ خدا انسان را برای آزادی و آزاد بودن، و نه بندگی آفریده است (یوحنا ۸: ۳۶-۳۲؛ رومیان ۸: ۲؛ غلاطیان ۵: ۱). پولس رسول هشدار می دهد که زنده آزادی خود را فرصت جسم مگردانید .

ما مسیحیان کاملاً آزادیم. ولی این آزادی به ما اجازه ارتکاب گناه را نمی دهد (رومیان ۶: ۱-۲، ۱۲-۱۴). ما از بند و بندگی شریعت و مقررات مذهبی آزاد گردیده ایم، ولی آزاد نیستیم که قوانین خدا را بشکنیم. هرچند که از آزادی کامل برخورداریم، ولی زندگی ما باید نمونه قدوسیّت و پاکی باشد (متی ۵: ۴۸؛ اول پطرس ۱: ۱۵-۱۶).

ممکن است پیروان ادیان دیگر، ما مسیحیان را به بی حرمتی نسبت به شریعت متهم کنند. متأسفانه در بعضی موارد این اتهامها وارد است! ولی زندگی ما نباید اینگونه باشد.

ما مسیحیان از آزادی کامل برخوردار می باشیم، ولی بایستی مطابق یک اصل مهم زندگی کنیم، نام این اصل، قانون محبت می باشد (مرقس ۱۲: ۲۹-۳۱؛ یوحنا ۱۳: ۳۴-۳۵). ما آزادیم که یکدیگر را در

محبت خدمت کنیم. ما آزادیم که در محبت، از سخنان دیگران اطاعت نماییم. اطاعت و خدمت یک غلام، از روی ترس و اجبار وظیفه است. او هرگز آزادانه و از روی محبت ارباب خود را اطاعت و خدمت نمی کند. ولی ما که در مسیح آزاد می باشیم، بایستی یکدیگر را در محبت خدمت و اطاعت کنیم. زیرا فقط یک فرد آزاد، قدرت خدمت کردن از روی محبت را دارا می باشد. ما مسیحیان از گناه آزاد گردیده ایم، ولی در عین حال باید آزادانه، خود را به خدا و قوانین او تسلیم کنیم و خود را نسبت به خدا بنده محسوب نماییم (رومیان ۶: ۲۲). ما از اسارت ارباب قدیمی یعنی شریعت و قوانین مذهبی که منتهی به موت و هلاکت می گردید، آزاد گردیده ایم؛ ولی اینک ما خادمین اربابی جدید (عیسی مسیح) هستیم و او ما را به سوی حیات جاودانی رهبری می کند. سابقاً ما به خاطر ترس و اجبار از شریعت و قوانین مذهبی پیروی می کردیم، ولی اینک با کمال میل از سر مهر و محبت و به طور داوطلبانه از مسیح پیروی و اطاعت می نماییم. چرا؟ چونکه او را دوست داریم و عاشق عیسی مسیح هستیم (یوحنا ۱۴: ۱۵-۲۱؛ اول یوحنا ۴: ۱۸).

پولس رسول قانون محبت را از روح القدس چنین آموخت و تعلیم داد: زیرا که تمامی شریعت در یک کلمه کامل می شود یعنی در اینکه همسایه خود را چون خویشتن محبت نما. این همان حکم قدیمی است که عیسی مسیح و بعد رسولان مسیح بر آن تاکید ورزیدند که: همسایه خود را مثل خویشتن محبت نما (لاویان ۱۹: ۱۸؛ متی ۲۲: ۳۵-۴۰؛ مرقس ۱۲: ۳۱؛ رومیان ۱۳: ۸-۹؛ غلاطیان ۶: ۲). فراموش نکنیم که این قانون محبت، مثل آن شریعت سابق نمی باشد. قانون محبت، از زمین تا آسمان با شریعت و اجرای مراسم و قوانین مذهبی فرق دارد. پیش از هر چیز، باید به خاطر داشت که در زمان قبل آمدن عیسی مسیح خداوند، انگیزه یهودیان از اجرای دستورات شریعت، نجات یافتن و دسترسی به خدا بود. حال آنکه، انگیزه ما مسیحیان از پیروی از شریعت محبت، کسب نجات نیست. ما نجات یافته ایم و محبت و اطاعت ما، نمونه ای است از عمق قدرشناسی ما نسبت به محبت عظیم خدا، ما به وسیله فیض خدا و با ایمان به عیسی مسیح، نجات یافته ایم. نجات یافتن ما و قبول شدنمان در سایه اطاعت از قوانین مسیحیت نبوده است، بلکه ما به خاطر هدیه فیض عیسی مسیح نجات پیدا کرده ایم. فرق دوم بین ما و ادیان دیگر در این است: یهودیان و

پیروان ادیان دیگر، سعی دارند که با تکیه به قوت و توان خود از مراسم مذهبی و قوانین شریعت دین خود اطاعت نمایند. ولی ما مسیحیان به قوت خود محبت نمی کنیم، بلکه خود خدا با قوت روح القدس که در قلب ما ریخته شده است، ما را برای محبت کردن آماده می سازد. ما انسانها خود خواه تر از آن هستیم که بتوانیم دیگران را به طور کامل مورد محبت قرار دهیم. به همین دلیل است که روح القدس که در قلب و زندگی ما مسیحیان ساکن می باشد (رومیان ۵: ۵)، ما را کمک خواهد کرد که دیگران را آنگونه که باید مورد محبت قرار دهیم. این تستی است که باید خود را در آن روزانه بازبینی کنیم. ما مسیحیان باید از شریعت محبت پیروی نماییم. ولی این خداست که با کمک روح القدس، به ما قدرت محبت کردن را عطا خواهد نمود. زیرا هر عمل نیکویی که انجام می دهیم به و اسطه قدرت خدا در زندگی ما می باشد.

اگر درباره حکم اول یعنی خداوند خدای خود را به تمامی دل و تمامی جان و تمامی خاطر و تمامی قوت خود محبت نما (مرقس ۱۲: ۳۰) در روح القدس انجام ندهیم؛ مطمئناً نخواهیم توانست همسایه خود را محبت داشته باشیم و محبت ما نسبت به دیگران، زائیده محبت ما به خدا می باشد. حکم دوم

خود را در حکم اول قوت و قدرت می یابد. از سوی دیگر، اگر در زندگی ما نشانی از محبت به دیگران دیده نشود، هرگز قادر نخواهیم بود ادعا کنیم که خدا را دوست می داریم. محبت واقعی نسبت به خدا، همیشه به صورت محبت نسبت به دیگران نمایانگر خواهد شد (اول یوحنا ۴: ۲۰-۲۱). عیسی مسیح در باب حکم دوم از همسایه با یک مثل ساده و واضح صحبت می کند. لطفاً آن را با دقت بخوانید و کمی بر آن تعمق کنید. عیسی در جواب وی گفت: «مردی که از اورشلیم به سوی اریحا می رفت، به دستهای دزدان افتاد و او را برهنه کرده، مجروح ساختند و او را نیم مرده واگذارده، برفتند. ۳۱ اتفاقاً کاهنی از آن راه می آمد، چون او را بدید از کناره دیگر رفت. ۳۲ همچنین شخصی لاوی نیز از آنجا عبور کرده، نزدیک آمد و بر او نگرسته از کناره دیگر برفت. ۳۳» لیکن شخصی سامری که مسافر بود، نزد وی آمده، چون او را بدید، دلش بر وی بسوخت. ۳۴ پس پیش آمده، بر زخمهای او روغن و شراب ریخته، آنها را بست و او را بر مرکب خود سوار کرده، به کاروانسرای رسانید و خدمت او کرد. ۳۵ بامدادان چون روانه می شد، دو دینار درآورده، به سرایدار داد و بدو گفت این شخص را متوجه باش و آنچه بیش از این خرج کنی، در حین مراجعت به تو دهم. (لوقا ۱۰: ۲۵-۳۷).

برادران و خواهران گرامی؛ کلام خداوند شخص نیازمند محبت را بخوبی و روشنی به ما نشان و تعلیم می دهد. عیسی مسیح در این مثال آن مرد را یک یهودی و یا یکی از پیروان خود اعلام نکرد بلکه فرمود «مردی از اورشلیم» یعنی می تواند یکی از خارج از گروه و دسته و سازمان و عقیده و اعتقاد و... ایمان و باور آنها بوده که به دست دزدان (دزدان که همان نیروهای شرارت و تاریکی) افتاده، او را مجروح ساخته و در آن وضعیت رو به موت رها کرده بودند تا بمیرد. آن مرد سامری او را می بیند و دلش به حال او می سوزد و محبت واقعی و عشق راستین را بخاطر انجام دادن حکم اول در حکم دوم به زیبایی انجام می دهد. مرد سامری در واقع ناجی آن مرد شد و او را از مرگ نجات داد. حقیقتاً چه تعلیم جامع و کاملی را خداوند در این دو حکم به ما می آموزد. حال بهتر است از خود بپرسیم که در طول ایمان مسیحی و خدمتی خود، چند نفر مثل این مرد مجروح و نیمه جان در مسیر راه من قرار گرفته اند و من چگونه با آنها برخورد نموده ام، همانند آن کاهنان یهودی یا آن مرد سامری!! بیایید امروز ایمان خود را در حکم اول بازبینی و در خداوند آن را تازه کنیم.

پس بنابراین «محبت را بجا آوریم، نه در کلام و زبان بلکه در عمل و راستی» (اول یوحنا ۳: ۱۸). آمین